

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2016. május 8.
Urunk mennybemenetele

Az Úr szamara

Egy Pápua Új-Guinea szigetén szolgáló misszionáriust meglátogat a rendi elöljárója. Érdeklődve hallgatja a bennszülöttek életéről szóló beszámolókat és járja végig a kis falvak egyszerű templomait. Szívesen beszélget a helyiekkel. Nem a messziről jött ember bölcsességével akarja elkápráztatni a helyieket és még jótanácsokkal sem igyekszik ellátni a misszionáriust, hanem inkább tanulni akar, tapasztalatokat szeretne szerezni. Maga is meglepődik azon, hogy az egyszerű emberek mennyire fogékonyak a krisztusi igazságra, örömhírré, és mennyire önfeledten tudnak ünnepelni a szentmisén. A látogatás során a misszionárius atya egyszerű lakását is megnézi. A szobát szinte uralja egy hatalmas kép egy számárról. Mondja is az atyának: más misszionáriusok szobájában mindenhol nagyméretű keresztek találhatók. Mit keres itt ez a számár? Az idősebb atya mosolyogva válaszolja: én vagyok a számár, az Úr szamara. Életem során mindig azt tapasztaltam, hogy az Úrnak szüksége van rám és én örömmel álltam rendelkezésére.

A misszionárius története Jézus jeruzsálemi bevonulását juttatja eszünkbe, és ő is erre utalt, amikor püspökének a számárról beszélt. Jeruzsálembé érkezése előtt Jézus arra kérte tanítványait, hogy menjenek be a városba, ahol találhatnak majd egy szamarat és azt hozzák el neki. Ha valaki megkérdezi őket, hogy miért viszik el a szamarat, akkor válaszolják azt, hogy az Úrnak van rá szüksége.

Krisztus missziós parancsát csak ezzel a lelkülettel lehet teljesíteni: az Úrnak szüksége van rám, miként egy-

kor szüksége volt a jeruzsálemi számárra. Ezt a lelkületet alázat és szolgálatkészség jellemzi. Az Úr parancsát olvassuk a mai ünnep evangéliumában, amelyet mennybemenetele előtt mondott tanítványainak: „Az ő nevében Jeruzsálemtől kezdve minden népnek megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni.” Jézus befejezte földi küldetését, teljesítette mindazt, amire az Atya kérte. Engedelmes, mindhaláláig engedelmes szolgának bizonyult, aki ilyen módon is példát mutat minden követőjének, nekünk is, hogy milyen lelkülettel érdemes Istent szolgálnunk.

Soha nem kereshetjük önmagunk dicsőségét, hanem az Egyház szándékának megfelelően kell tanúságot tennünk Isten szeretetéről. Jézus nem csupán apostolait és egykori tanítványait kéri a tanúságtételre, hanem bennünket is. Felszólítása minden keresztény embert arra indít, hogy elinduljunk a másik ember felé.

Isten munkatársai

A keresztény tanúságtétel azt jelenti, hogy Isten szeretetét, a megváltás örömhírét visszük az embereknek és az üdvösség útját szeretnénk megmutatni nekik. Vegyük tehát észre azokat, akik szívük mélyén vágyakoznak az üdvösség tanítására!

Mennyire csodálatos, hogy Isten munkatársai lehetünk ebben, mert ő megbízik bennünk és számít ránk. És mennyire csodálatos az, hogy amikor találkozunk a másik emberrel, akkor benne magát Istent ismerhetjük fel!

A világ felé elindulást és az önmagunkból való kilépést egyaránt jelenti ez. Ha önző módon magunkba zárkozunk és csak önmagunk világának megvédésére törekszünk, akkor aligha közvetíthetjük Isten szeretetét. A másik emberrel való szeretetteljes találkozás Istennel egyesít minket, mert ahol megvalósul a szeretet az emberek között, ott jelen van Isten.

A Szentlelket várva

Urunk, Jézus Krisztus! Földi küldetésedet befejezve visszatértél a mennybe, az Atya közösségébe, s ezzel megmutattad, hogy hová vársz bennünket.

Megígérted, hogy elküldöd a Szentlelket, aki megerősít minket a tanúságtételben. Várjuk Szentlelked eljövételét, aki megtanít bennünket arra, hogy az Egyház tagjaként az evangélium örömhírét terjesszük a világban.

E küldetésünk teljesítése közben sem feledkezünk el végső célunkról, azaz arról, hogy a mennybe jussunk.

Urunk mennybemenetele

ApCsel 1,1-11
Ef 1,17-23
Lk 24,46-53

Hétfő

ApCsel 19,1-8
Jn 16,29-33

Kedd

ApCsel 20,17-27
Jn 17,1-11a

Szerda

ApCsel 20,28-38
Jn 17,11b-19

Csütörtök

ApCsel 22,30;23,6-11
Jn 17,20-26

Péntek

ApCsel 25,13-21
Jn 21,15-19

Szombat

ApCsel 28,16-20.
30-31
Jn 21,20-25

Pünkösdvasárnap

ApCsel 2,1-11
1Kor 12,3b-7.12-13
Jn 20,19-23